

ved noget som helst Actstykke, ligesom jeg ikke finder den i sjernefte Maade berørt i den ham overgaaede Dom; men denne Omstændighed forekommer mig at være af sær Bigtighed med Hensyn til Bedømmelsen af Mandens Andragende, og jeg vil derfor tillade mig at henlede den høitærede Krigsministers Opmærksomhed derpaa. Jeg skal dog ubhøve, at der her ikke er Tale om at tilstaae ham nogen Pension, thi dertil kan han ikke være berettiget, men der kan kun være Tale om en Forhøielse af den Godtgørelse, som Krigsministeriet har tilstaaet ham med et Beløb af 100 Rd.; han formener at have Krav paa 250 Rd., altsaa vil den hele Forskiel være 150 Rd. Udvalget har som sagt gjort opmærksom paa, at Manden ikke har noget Retstrav, men at kun Billigheds-Hensyn tale for ham i hans uheldige Stilling.

Krigsministeren: Krigsministeriet vil i denne Sag i ethvert Tilfælde ikke kunne foreslå mere, end at sende Andragendet til Finansministeriet.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Indstilling med Hensyn til Puncterne under 12 og 13:

at Thinget anbefaler disse Andragender til Krigsministeriet, vedtoges eenstemmigt med 65 Stemmer.

2) Sammes Indstilling med Hensyn til Puncterne under 14 og 15:

at Thinget anbefaler disse Andragender til Krigsministeriet, vedtoges eenstemmigt med 72 Stemmer.

3) Sammes Indstilling med Hensyn til Punctet under Nr. 16:

at Thinget anbefaler dette Andragende til Krigsministeriet, vedtoges eenstemmigt med 71 Stemmer.

4) Sammes Indstilling med Hensyn til Punctet under Nr. 17:

at dette Andragende henvises til Krigsministeriet, vedtoges eenstemmigt med 70 Stemmer.

Deresfter fattes de øvrige Indstillinger under Forhandling.

Hertil var tillet følgende Forslag af Marineministeren:

ad Nr. 21. Henvielsen til Marineministeriet bortfalder.

Ordførelsen: Jeg skal først tillade mig at bemærke, at de under Nr. 22 og 23 anførte Andragender ere henviste til Marineministeriet, fordi der var Oplysninger, som ikke forelaae Udvalget, nemlig i det ene Tilfælde, hvorvidt der virkelig var Pensionsret tilstede, og i det andet Tilfælde, hvorvidt der virkelig var Trang. Der som Udvalget havde faaet disse to Puncter oplyste, vilde det vistnok have fundet sig foranlediget til at „anbefale“ disse Andragender.

Hyad angaaer det under Nr. 21 anførte Andragende, vil det vistnok være i flere af de ærede Medlemmers Grindring, at det for længere Tid tilbage har været for i Folkethinget, og da henvises til Ministeriet paa lignende Maade, som det nu er bragt i Forslag af Udvalget. Jeg antager som sagt, at endeel af de ærede Medlemmer ville kjende Sagen, lige som jeg heller ikke nærer Tvivl om, at den ærede Marineminister er nøie bekendt med, hvad der tidligere er passeret her i Sagen; men der er derimod adskillige Medlemmer i Thinget, som formodentlig ikke forhen have fulgt disse Forhandlinger, og jeg skal derfor i størst mulig Korthed fremsætte det Væsentligste i denne Sag.

I Aaret 1685 blev der givet Bevilling til Cieren af Korsholm at opføre to Bårder ved Indløbet af Klumffjorden og derfor høre 2 St. pr. Commercelast af hvert indgaaende Skib. Denne Rettighed har faaet ved Magt indtil Aaret 1812; da blev det indberettet, at disse Sømarker ikke længere vare tilstrækkelige, og der blev i den Anledning foresat taget nogen Forandring dermed; men det vilde jo dengang have været det Rigtigste, ligesom at paalægge vedkommende Cier af den Cierdom, til hvilken disse Sømarkers Vedligeholdelse var knyttet, at stille dem saaledes hen, at de gjorde Nytte. Denne Bei fulgte man imidlertid ikke; man berøvede derimod Cieren